

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **T. T. T.**, zast. Mgr. et. Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2019, č. j. 6 A 38/2015 - 59, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se pozastavují účinky rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 1. 2015, č. j. MV-5846-6/SO-2014.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2015, č. j. MV-5846-6/SO-2014. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 10. 2013, č. j. OAM-828-58/ZR-2012. Správní orgán I. stupně ve výše uvedeném rozhodnutí výrokem I. zrušil stěžovateli povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu obcházení tohoto zákona účelovým uzavřením manželství. Výrokem II. pak stěžovateli udělil podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců výjezdní příkaz na 30 dnů.

[2] Společně s kasační stížností podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, ze kterého vyplývá, že nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, může spočívat také v porušení práva na spravedlivý proces. Stěžovatel disponoval povolením k trvalému pobytu již od roku 2004, přičemž správní orgán I. stupně mu toto povolení zrušil výhradně na základě výpovědi manželky, která navíc nebyla získána

v souladu se zákonem. Nepřiznáním odkladného účinku by došlo k zásahu do jeho rodinného a soukromého života, neboť v České republice má vytvořeno komplexní rodinné zázemí. Žije zde ve společné domácnosti s družkou V. T. T. (nar. X), a s nezletilými V. T. T. (nar. X, nevlastní dcera stěžovatele, st. občanství České republiky), a M. A. T. (nar. X, dcera stěžovatele). Vycestování z České republiky by pro stěžovatele znamenalo vynaložení vysokých finančních prostředků, přičemž stěžovatel by se musel vrátit do země, ve které nemá žádné zázemí. Vzhledem k praktickým problémům spojeným s podáváním žádosti o udělení víz na zastupitelských úřadech by byl jeho návrat do České republiky prakticky vyloučen. Současně by bylo zasaženo i do práva na spravedlivý proces, neboť by v řízení o kasační stížnosti nemohl plně realizovat svá práva.

[4] Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti uvedla, že nesdílí názor stěžovatele, že by výkon nebo jiné právní následky jejího rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Současně uvedla, že napadené rozhodnutí ve svém důsledku pro stěžovatele neznamena nepřekonatelnou bariéru mezi ním a Českou republikou. Stěžovatel může požádat o pobytové oprávnění nižšího stupně. Pokud budou skutečně ohrožena stěžovatelova základní práva (např. dojde ke skutečnému ohrožení jeho života), k jeho nucenému vycestování nedojde. Z těchto důvodů navrhl, aby odkladný účinek kasační stížnosti přiznán nebyl.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí městského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[8] Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku tvrdil, že výkon napadeného rozhodnutí by pro něj znamenal nenahraditelnou újmu a zásah do práva na soukromý a rodinný život, neboť by v blízké době musel opustit území České republiky. Tím by došlo k přetrhání vazeb v rodině. Přestože se s rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu automaticky nepojí povinnost opustit území České republiky a k setrvání mimo její území by mohl být stěžovatel bezprostředně donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nemůže být tato skutečnost důvodem pro zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl (viz např. usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, ze dne 11. 3. 2019, č. j. 5 Azs 36/2019 – 25), „[j]en stěží lze totiž předpokládat, že stěžovatel má předejít případné zmiňované

pokračování

újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, snímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu na území Evropské unie na určitou dobu.“ Pokud by tedy stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno nebylo a právní účinky napadeného rozhodnutí by do konce řízení o kasační stížnosti nebyly odloženy, existuje reálné nebezpečí, že by stěžovatel byl nucen před meritorním rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území České republiky.

[9] Nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, představuje ve stěžovatelově případě především zásah do práva na soukromý a rodinný život, neboť v České republice žije se svou družkou a dvěma nezletilými dcerami ve společné domácnosti. Tyto skutečnosti vyplývají nejen z tvrzení stěžovatele, ale také z obsahu spisu městského soudu. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k poměřování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku, a újmy, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do práv stěžovatele by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný, protože existuje reálné nebezpečí, že by musel opustit území České republiky, kde má svou rodinu, ještě předtím, než by Nejvyšší správní soud rozhodl o jeho kasační stížnosti. Vycestování z území České republiky by přitom znamenalo rozdělení rodiny, se kterou žije ve společné domácnosti. Současně by nemohl své zájmy náležitým způsobem hájit, neboť by nemohl vystupovat v řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení apod., což jsou podstatné aspekty práva na spravedlivý proces. Naproti tomu nelze z řízení před správním orgánem, krajským soudem, ani z jiných okolností, dovodit, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám. Lze proto dojít k závěru, že by újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání.

[10] K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS)“.

[11] Z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by se stěžovatel na území České republiky dopouštěl závažné trestné činnosti. Ve stěžovatelově případě nedošlo ani ke správnímu vyhoštění, nýbrž pouze ke zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Lze tedy uzavřít, že podmínka absence rozporu s důležitým veřejným zájmem je rovněž splněna.

[12] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Je však třeba uvést, že přiznání odkladného účinku pouze vůči rozhodnutí městského soudu za situace, kdy byla žaloba

zamítnuta, a v řízení před městským soudem nebyl odkladný účinek žalobě přiznán, by nemohlo vést k odložení účinků rozhodnutí žalované po dobu trvání řízení o kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud vymezil rozsah odkladného účinku tak, že se jeho přiznáním pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti přímo účinky žalobou napadeného rozhodnutí žalované.

[13] Tímto rozhodnutím však Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. července 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu